

Nya utmaningar

Den senaste tiden har jag tänkt på den kända satsen "generalerna förbereder alltid föregående krig". Trots att krig pågår för fullt i världen och krigens grymheter förmedlas till oss alla via TV-rutan, har jag inte sysselsatt min hjärna med krigsstrategier. Jag har tänkt på i vilken mening det ovan anförda citatet gäller kyrkan och de kyrkliga organisationerna, det andliga livet och verksamheten.

Det förefaller som om man om många kyrkor, organisationer och varför inte också många institut kunde säga att "man förbereder föregående krig".

Ofta märker man, att den stora frågeställningen är hur vi som kyrka eller andlig rörelse skall kunna bevara vår ställning och i mån av möjlighet t.o.m. förstärka den. Jag vill inte förringa de insatser som görs för att förstärka fungerande verksamhetsformer så att det ännu kan tjäna kommande generationer. Ett gott exempel härpå är t.ex. skriftskolarbetet, som hos oss i motsats till situationen i Sverige har bevarat sin starka ställning.

Jag anser dock att det är nödvändigt att inse att tiden har förändrats. Enhetskulturen är ett minne blott, vi lever i en postkristen tid. Kyrkan är inte längre den stora auktoriteten, och detta torde inte vara någon nyhet längre.

Men framför allt är jag bekymrad över att inte väckelserörelserna bara skall bli verksamhetsrörelser. Varje år förbereds

god verksamhet för alla som är med. Och det är ju inte fel. Men vem känner nöd för alla dem som inte deltar i verksamheten? Kristendomen är till sitt väsen missio. Man kan aldrig säga "alla är här, mötet kan börja". Det finns sådana som inte kommer. Det finns sådana som inte kommer därför att ingen ber dem komma.

Vi måste på ett nytt sätt förstå att evangelisationen är kyrkans och de kristna rörelsernas livsvillkor.

Den första utmaningen innebär att vi väcks till att ännu en gång förstå evangelisationens nödvändighet. Med detta menar jag inte "föregående krig" dvs. sådana evangelisationsformer som tidigare har använts. Nu måste vi finna vägar som passar för denna tid, nya och gamla, som kan nå dagens människa. Budskapet förändras inte. Jesu Kristi försoningsdöd och hans uppståndelse är också idag vårt stora glädjeämne. Men att förmedla budskapet till dagens människor kan komma att också innebära nya arbetsmetoder. Evangelisation förutsätter också en evangelisationsteologi.

Jag tror att vid sidan av förkunnelsen är samtalet ett av vår tids "huvudformat". Om vi inte får tala, kan vi kanske få samtala. Men vi måste lära oss att samtala och studera hur man evangeliserar med hjälp av samtal – bl.a. apologetik dvs. "trons försvar". Livet erbjuder alla många möjligheter.

Den andra stora utmaningen är enligt min mening att vi bör återupptäcka rikedomerna i Nya testamentets uppgifter och tjänster. I vår lutherska tradition har prästen blivit en solist. Församlingen har blivit en åskådarläktare, från vilken man kollar hur prästen klarar sig i sin uppgift. Sammankomsterna i Nya testamentets församlingar var något helt annat. Jag avser inte att man skall ersätta prästerna med andra personer. Prästen, herden, behövs alltid. Men man behöver också andra ansvarspersoner. 2 Mos. 18:14 ff är ett gott exempel på hur det kan vara också idag. Man finner inte ansvarstagare om man inte är beredd att dela ansvaret. Församlingarna och organisationerna behöver andliga ledare, som med sina nådegåvor tjänar andra.

Den tredje utmaningen är att finna ett andligt hem. Jag avser en gemenskap, där man får höra Guds Ord, be och lovsjunga, fråga och samtala. Vi behöver en plats dit vi får komma också då när allt inte är väl. Vi är också beroende av den kristna gemenskapen, både av nattvardsbordet och kaffebordet. Jag söker inte en konsekvent och strukturerad modell som man kan rita på pappret som ett kongruent och vackert mönster. Det är tillräckligt om man har ett andligt hem, som fungerar och där Guds Ord förkunnas och tas emot. Hemmet kan vara en församling, en inomkyrklig rörelse, en gudstjänstgemenskap eller en stiftelse – eller något annat. Och en blandning av allt detta, kors och tvärs.

Dessa utmaningar är också STI:s utmaningar. Vi behöver både teologer och teologi. STI:s huvuduppgift är att stöda teologiestuderanden, så att de blir bibeltrogna arbetare inom kyrkan och organisationerna. Vi skall ge dem de rätta arbetsredskapen och lära dem hur man skall använda dem. De måste lära sig att argumentera, samtala och lyssna, och framför allt att förkunna Bibelns evangelium om Jesus Kristus. Jag

vill gärna betona betydelsen av att kunna Bibelns grundspråk.

Jag tror verkligen att STI också kan undervisa om teologi för lekmän. Därför planerar vi nu ett s.k. "Postgraduate Year" – program, där vi undervisar om apologetik, evangelisation, sjalvård och naturligtvis bibelteologi. Det kommer att bli en mycket utmanande uppgift. Jag hoppas att kyrkan och organisationerna genom detta skall få ansvarstagare, unga vuxna ledare, som för budskapet vidare.

Den andliga hemvården bör få allt större uppmärksamhet också i STI. En sund lära föder ett sunt andligt liv. I den andliga gemenskapen behöver man också få tid och rum för sin egen andliga tillväxt. Man växer inte om man inte är beredd att bearbeta sin egen personlighet.

Det finns gott om utmaningar. STI fyller 20 år vid årsskiftet. Det är ett rent under att STI finns kvar ännu idag. Det är Guds stora nåd. En förutsättning har också varit att medlemsorganisationerna har visat tålmod och haft samarbetsvilja. Att hämta olika traditioner till det gemensamma hemmet innebär alltid en risk, men det fördjupar också och berikar budskapet.

STI öppnar sina dörrar ännu en gång, av Guds nåd och önskar alla studerande hjärtligt välkomna. Välkomna, män och kvinnor, unga och också litet äldre. Kom som du är. Ta del, lyssna och samtala, tag ställning och väx som ung teolog, som människa och kristen. Välkommen med på Bibelns röda tråd och på apologetikkurser, när de hålls tillräckligt nära din hemort.

Till alla understödare säger vi: du glömmes väl inte oss. Vi behöver nu verkligen hjälp från varje vän, både förbön och ekonomiskt stöd.

Utmaningarna gäller oss alla. "Predika evangeliet för allt skapat."

30.8.2007

Henrik Perret